

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: , proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti ministryně kultury v řízení o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2012, č.j.: MK 19601/2012 OPP,

t a k t o :

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žalobkyni se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč. Tato částka bude žalobkyni vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou došlo soudu dne 24.5.2012 domáhala ochrany proti nečinnosti ministryně kultury a žádala, aby soud uložil ministryni kultury povinnost rozhodnout o rozkladu žalobkyně ze dne 6.4.2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2012, č.j.: MK 19601/2012 OPP.

V podané žalobě uvedla, že dne 27.3.2012 podala u žalovaného žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), o průběhu řízení:

- o její žádosti o informaci ze dne 2.9.2011 a
- o její žádosti o informaci ze dne 29.9.2011

z elektronického systému GINIS žalovaného, v němž vede „elektronický správní spis“, tj. všech zaznamenaných časových údajů, kdy a která osoba ve věci konala, kdy se elektronickou cestou dostalo do její dispoziční sféry podání žalobkyně, kdy ho vyřídila vyhotovením písemného podání, kdy rozhodnutí, kdy ho předala k podpisu osobě oprávněné k signování rozhodnutí, kdy bylo předáno „nadřízenému orgánu“, kdy bylo podepisující osobou předáno k vypravení e-podatelně apod. Jsou-li ve spise i další údaje o pohybu spisů nezaznamenané v GINIS, pak i informace o těchto údajích elektronicky nezaznamenaných.

O uvedené žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím č.j.: MK 19601/2012 OPP, sp.zn.: MK-S 4200/2012 OPP, datovaným dnem 4.4.2012 a vydaným dne 6.4.2012, kterým žádost odmítl. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 6.4.2012 rozklad. Ve lhůtě k vydání rozhodnutí o rozkladu nebylo o podaném rozkladu rozhodnuto. Za této situace tak byla žalobkyně nucena podat žalobu proti nečinnosti správního orgánu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě předně měl za to, že žaloba byla podaná předčasně a měla by tak být soudem odmítnuta. Tento návrh odůvodnil tím, že žalobkyně

nesplnila základní podmínku pro podání žaloby proti nečinnosti, spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků, které příslušný procesní předpis k ochraně proti nečinnosti správního orgánu poskytuje. Žalobkyně nepodala žádost o přijetí opatření proti nečinnosti.

Dále uvedl, že v řízení o rozkladu ze dne 6.4.2012 není nečinný, neboť bylo třeba nejprve rozhodnout o námitce podjatosti členů rozkladové komise žalovaného a zaměstnanců odboru legislativního a právního, již žalobkyně v rozkladu ze dne 6.4.2012 vznesla. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto usnesením č.j. MK 34112/2012 OLP ze dne 27.6.2012, které žalobkyně napadla rozkladem ze dne 13.7.2012. Jakmile bude rozhodnuto o rozkladu proti tomuto rozhodnutí, bude možno rozhodnout o rozkladu proti rozhodnutí ze dne 4.4.2012, č.j.: MK 19601/2012 OPP, sp.zn. MK-S 4200/2012 OPP.

Žalovaný měl za to, že žalobkyně zneužívá výkonu práva. Konstatoval, že žalobkyně je bývalou zaměstnankyní Národního památkového ústavu, žalovaným zřízené odborné organizace státní památkové péče, která od doby pracovních sporů se svým bývalým zaměstnavatelem (tj. od r. 2004) adresuje velké množství podání jak Národnímu památkovému ústavu, tak Ministerstvu kultury, přičemž se jedná o žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. Jen za rok 2011 adresovala žalobkyně, případně odborová organizace, za kterou žalobkyně jedná, Národnímu památkovému ústavu 135 žádostí o informace, přičemž zásadně každá reakce povinného subjektu - ať poskytnutí požadované informace, tak rozhodnutí o odmítnutí jejího poskytnutí - je napadena stížností či odvoláním, které, nejsou-li vyřízeny autoremedurou, řeší v dalším stupni Ministerstvo kultury. Ministerstvo kultury pak dále vyřizuje žádosti, které jsou adresovány přímo jemu a které nejen svým nápadem, ale také samotným obsahem svědčí o šikanózním výkonu práva ze strany žalobkyně. Ve výsledku tak jen odbor památkové péče řešil v minulém roce více než 168 podání žalobkyně - žádostí, stížností, odvolání apod. Žádosti o informace však napadají i dalším věcným odborům Ministerstva kultury. V případě poskytnutí požadovaných informací dochází k řetězení žádostí, kdy každá jednotlivá poskytnutá informace je podkladem pro formulaci dalšího a zásadně detailnějšího a strukturovanějšího dotazu ze strany žalobkyně. Úkony povinných subjektů v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. žalobkyně posléze napadá u správního soudu a u soudu civilního iniciuje řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., v nichž uplatňuje nároky za domněle utrpěnou nemajetkovou újmu. Rozsah soudních sporů, které žalobkyně iniciuje, a jejich povaha a způsob, jak tato řízení vede, dle žalovaného svědčí o tom, že žalobkyně, toho času dlouhodobě nezaměstnaná, cílí podáváním civilních i správních žalob na získání finančního prospěchu. Enormní množství nápadu správních žalob je následováno nápadem žalob civilních na náhradu nemajetkové újmy v penězích, když žalobkyně v žalobách většinou výslovně uvádí, že by pro ni jiná než finanční kompenzace, tj. konstatování porušení práva, byla bez jakéhokoliv významu.

Uvedl, že četnou soudní judikaturou lze doložit, že žalobkyně uplatňuje právo na informace vůči žalovanému a Národnímu památkovému ústavu šikanózním způsobem dlouhodobě a systematicky. K tomu žalovaný poukázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 18.6.2010, č.j.: 7 Ca 46/2008-183, ve kterém dospěl soud k závěru, že účelem žalobkyní požadovaných informací je pouze šikanovat bývalého zaměstnavatele. Rovněž upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j.: 8 As 22/2010-91, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobkyně, „*ovlivněna finančními spory se zaměstnavatelem šikanózně zneužívá nástroje zakotvené zákonem č. 106/1999 Sb. Přitom důsledně využívá i nástroje správního soudnictví*“. Uvedený rozsudek pak obstál i v přezkumu ze strany Ústavního soudu (nález ze dne 20.7.2010, sp.zn.: I. ÚS 1556/2010). Z novějších rozsudků Nejvyššího správního soudu žalovaný připomenul rozsudek ze dne 26.10.2011, č.j.: 7 As 119/2011-33 a ze dne 24.11.2011, č.j.: 7 As 133/2011. Konečně žalovaný poukázal i na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2011, č.j.: 15 C 111/2010-43 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.1.2012, č.j.: 5 A 200/2010-63.

Závěrem vyjádření žalovaný z procesní opatrnosti poukázal na ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. a uvedl, že důvody zvláštního zřetele hodné lze spatřovat ve zneužití výkonu práv dle zákona č. 106/1999 Sb. a práv zakotvených jinými právními předpisy ze strany žalobkyně. Dle žalovaného nelze takovému závadnému výkonu práva poskytovat soudní ochranu. K obdobnému závěru dospěl Městský soud v Praze v rozhodnutích ze dne 13.1.2012, č.j.: 5 A 200/2010-63.

Rovněž sdělil, že žalobkyně v řízeních o civilních žalobách, kterými nárokuje náhradu nemajetkové újmy v penězích za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., jedná v naprosté většině případů sama bez právního zastoupení, neboť tyto spory zásadně prohrává. Žalovaný měl za to, že v případě řízení o žalobách ve správním soudnictví, které dle názoru žalovaného nevyžadují výrazně složitější právní argumentaci, se žalobkyně zastřešuje právním zastoupením přinejmenším s úmyslem způsobit žalovanému škodu, ne-li se na náhradách advokátního zastoupení vědomě obohatit. Pozornosti žalovaného a soudů však nemohlo uniknout, že se právní zástupkyně žalované z jednání před Městským soudem v Praze pravidelně omlouvá a k jednáním se nedostavovala ani sama žalobkyně. V poslední době se k jednáním dostavuje alespoň žalobkyně, přičemž při nich demonstruje, že je sama schopna náležité právní argumentace.

Žalovaný tak měl za to, že ani v případě, že by soud neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, resp. prostor k aplikaci ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., by nebyl povinen k úhradě nákladů řízení žalobkyně, neboť se dle jeho názoru nejedná o důvodně vynaložené náklady ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., zejména pak jde-li v daném případě o žalobu proti nečinnosti správního orgánu, kde z povahy věci není třeba složitě právně argumentovat, nýbrž pouze tvrdit nečinnost žalovaného správního orgánu.

Podáním došlém soudu dne 29.4.2013 vzala žalobkyni podanou žalobu zpět, neboť dne 9.1.2013 bylo pod č.j.: MK 85/2013 OLP vydáno žalobou požadované rozhodnutí. Dále uvedla, že z obsahu spisu je nepochybné, že žalovaný konal po podání žaloby a že je tedy zákonný důvod k aplikaci ust. § 60 odst. 3 souvětí druhého s.ř.s. Žalovaný jednal v rozporu se zákonem, prokazatelně nekonal v zákonné lhůtě a v duchu zásady „nemo turpitudinem alegare potest“ nemůže být žalovaný vyvázán z povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení, neboť žalovaný nemůže mít prospěch ze svého jednání odporujícího zákonu a principu dobré správy jako služby veřejnosti, při které je správní orgán povinen postupovat bez zbytečných průtahů dle § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5014/2009, ze dne 8.9.2010, institut výkonu práva v rozporu s dobrými mravy nepochybně podléhá principu primátu občana nad státem zakotvenému v čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Stojí-li proti sobě (údajně) vadné jednání žalobkyně a oproti němu vadné jednání žalovaného jako orgánu veřejné moci, je vadné jednání žalovaného „horší“ než (údajně) vadné jednání žalobkyně a žalovaný musí být za porušení povinnosti po právu sankcionován.

Tvrdila, že v realizaci práva na informaci ze dne 27.3.2012 nic vadného není, neboť žádost o informaci je zcela souladná s judikaturou NSS ČR. Právo na informace dle zákona č. 106/1999 Sb. je možno označit za prostředek realizace hmotného práva, přičemž z ničeho nelze dovodit, že jej nemůže využít i účastník řízení, z něhož má být informace poskytnuta. V obecné rovině je tak přiznáno právo žádat o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. i účastníku konkrétního řízení, který v něm disponuje jinými procesními prostředky k ochraně svých hmotných práv a právem chráněných zájmů, kdy žalobkyně požadovala informace týkající se „jejího“ řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke zpětvzetí žaloby setrval na svém předchozím vyjádření.

Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

V projednávané věci žalobkyně využila svého dispozičního práva a vzala žalobu zpět, neboť ministryně kultury vydala rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně podanou žalobou domáhala. Doručením zpětvzetí návrhu soudu pomíjí existence základní podmínky řízení (žaloby) a není zde již žádný návrh, jehož přípustnost či projednatelnost by mohl soud posoudit a který by mohl odmítnout. Zpětné úvahy o tom, zda byl původně podaný návrh (žaloba) nepřijatelný, opožděný či podaný zjevně neoprávněnou osobou proto ztrácejí smysl (viz NSS 3 Ans 9/2010). Soud řízení bez dalšího zastaví, tj. nezkoumá, zda byly dány podmínky pro jeho odmítnutí (viz NSS 8 As 24/2005).

S ohledem na skutečnost, že žalobkyně vzala svůj návrh, o kterém soud dosud nerozhodl, zpět, soud řízení podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. zastavil.

Podle ust. § 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném ke dni 1.9.2011, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. S ohledem na skutečnost, že řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, soud v souladu s ust. § 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, druhým výrokem vrátil žalobkyni soudní poplatek snížený o minimální částku 1.000,-Kč, tj. 1.000,- Kč.

Při rozhodování o nákladech řízení soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Podle ust. § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 61 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

V projednávaném případě soud shledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze žalobkyni přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně byla a je účastníkem celé řady řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav. Spory se ve

většine případů týkají poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž předmětem žádostí žalobkyně, bývají vesměs otázky, které nemají žádný vztah k životní sféře žalobkyně a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti. Šikanózní výkon práva žalobkyní lze pak vysledovat i v mnohých soudních řízeních.

Např. ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č.j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz žalobkyně na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu 2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího názoru měl, a dále na složení zdíciho materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně (zde Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu) domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné sedmidenní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, a aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto aby výzvě vyhověla (což by spočívalo v napsání jedné věty prostřednictvím elektronické pošty), podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsání výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se žalobkyně (zde Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací) v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry; bylo na advokátu, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování *ex offio*. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čím by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, neboť vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č.j. 8 As 49/2009-113a č.j. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „*Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu*

vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.“

Zákon č. 106/1999 Sb. předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně však svým chováním sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva šikanózní. K závěru o šikanózním výkonu práva soud dospěl s ohledem na množství podání, kterými se žalobkyně obrací na žalovaného a jenž rovněž ústí v podání vůči soudu, ale rovněž na charakter informací, který žalobkyně po žalovaném požaduje.

O výše uvedeném svědčí i projednávaný případ. V projednávaném případě žalobkyně po žalovaném žádala podle zákona č. 106/1999 Sb. informace o průběhu řízení o jejích žádostech ze dne 2.9.2011 a 29.9.2011, přestože by požadované informace snadno získala nahlédnutím do správních spisů vedených o jednotlivých žádostech. Rozhodnutím ze dne 4.4.2012, č.j.: MK 19601/2012 OPP, sp.zn.: MK-S 4200/2012 OPP žalovaný žádost žalobkyně odmítl. Dne 6.4.2012 podala žalobkyně rozklad a vznesla zcela obecně námitku podjatosti úředních osob vyřizujících věc. Již dne 24.5.2012 pak žalobkyně podala žalobu na ochranu proti nečinnosti. Dne 27.6.2012, č.j.: MK 34112/2012 OLP ministryně kultury rozhodla o námitce podjatosti. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně dne 13.7.2012 podala zcela obecný rozklad. O tomto rozkladu bylo rozhodnuto dne 25.10.2012, č.j.: MK 59592/2012 OLP. Dne 9.1.2013 pak bylo ministryní kultury rozhodnuto pod č.j.: MK 85/2013 o rozkladu proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

Z výše uvedeného vyplývá, že v řízení formálně vzato skutečně došlo k průtahům, avšak zásadní podíl na těchto průtazích měla sama žalobkyně. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala vydání rozhodnutí, které musí být vydáno přímo vedoucím ministerstva (ministryní kultury). Jakkoli i v takovém případě musejí být respektovány zákonem stanovené lhůty, je zřejmé, že ministryně jako vedoucí ministerstva a členka vlády není státním úředníkem, jehož hlavní pracovní náplní by bylo rozhodování ve správním řízení. Nadto rozhodnutí ministryně má být vydáno na návrh rozkladové komise, jejíž část mají tvořit odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ministerstva. Takto nastavená právní úprava tedy způsobuje, že vydání rozhodnutí, jehož se žalobkyně domáhala, je poměrně časově náročné. Jakkoliv ministryně kultury skutečně zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí překročila, mělo být žalobkyni (která již řadu takových rozhodnutí iniciovala) známo, že podání žaloby na ochranu proti nečinnosti ve skutečnosti vydání rozhodnutí urychlit nemůže. Pro vydání rozhodnutí o rozkladu, jehož se žalobkyně domáhala, bylo ve výsledku zapotřebí, aby třikrát rozhodovala ministryně kultury (poprvé o námitce podjatosti, podruhé o rozkladu vůči usnesení o této námitce a potřetí o rozkladu ve věci samé). Již tento případ sám o sobě demonstruje, že činnost žalobkyně a její svérázný přístup k právu na přístup k informacím do značné míry žalovaného zatěžuje a sama žalobkyně tedy výraznou měrou přispívá k tomu, že její žádosti nemohou být vyřízeny včas.

Postup žalobkyně ve správním řízení ostatně potvrzuje úvahu, že žalobkyně ve skutečnosti nemá zájem na tom, aby bylo v co nejkratší době vydáno konečné rozhodnutí o její žádosti o poskytnutí informace. Toto lze nejlépe demonstrovat na skutečnosti, že žalobkyně podala žalobu na ochranu proti nečinnosti ještě před tím, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Po vydání rozhodnutí o námitce podjatosti a podané žalobě na ochranu proti nečinnosti podala žalobkyně proti tomuto usnesení zcela obecný rozklad. Při tomto postupu žalobkyně se smysl podané žaloby na ochranu proti nečinnosti poněkud vytrácí,

respektive dokládá, že hlavním smyslem podání této žaloby nebyla věc sama. Na základě těchto skutečností soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž žalobkyni nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žalobkyni právo na náhradu nákladů nepřísluší. Žalovanému pak důvodně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. června 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

